

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต หมายถึง การกระทำอันเป็นการข่มขู่ รั้งความบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะว่าจะทำอันตรายต่อร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สินของบุคคลดังกล่าว หรือครอบครัวของบุคคลนั้น การกระทำอันเป็นการข่มขู่จะมีการกระทำซ้ำ ๆ ต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยมีจุดประสงค์ที่จะทำให้บุคคลที่ถูกข่มขู่เกิดความหวาดกลัว ตระหนก ตกใจ รู้สึกอับอาย การข่มขู่จะกระทำผ่านทางอินเทอร์เน็ตโดยมีอีเมล หรือการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นเครื่องมือในการกระทำการข่มขู่ เจตนาในการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นเรื่องสำคัญมาก กล่าวคือผู้ที่กระทำต้องมีเจตนาในการข่มขู่เพื่อทำให้ผู้ที่ถูกข่มขู่หวาดกลัว ตกใจ ถ้าผู้กระทำมีเจตนาเพียงหยอกล้อ หรือล้อเล่น หรือไม่มีเจตนาทำให้บุคคลอื่นหวาดกลัว การกระทำนั้นก็ไม่ถือว่าเป็นการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต

ส่วนลักษณะและรูปแบบของการข่มขู่ที่แตกต่างกันออกไปตามแต่การกระทำของแต่ละคน แต่โดยทั่วไปแล้วรูปแบบของการกระทำมีดังนี้คือ 1. มีการส่งข้อความ ถ้อยคำ หรือรูปภาพ หรือข้อมูลใด ๆ ข่มขู่บุคคลใดบุคคลหนึ่งว่าจะทำอันตรายต่อร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สินของบุคคลนั้น หรือบุคคลผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลนั้น 2. ทำการชักจูงใจให้ผู้อื่นกระทำการอันเป็นการละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อ 3. ส่งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับเรื่องการตาย การบาดเจ็บ อาการการเจ็บป่วย การเสียโฉม การกระทำที่ไม่เหมาะสม หรือการกระทำความผิดอาญาของบุคคลที่ได้รับการสื่อสารนั้น ๆ ไปยังบุคคลนั้น หรือบุคคลในครอบครัวของบุคคลนั้น โดยการกระทำทั้งหมดนั้นจะกระทำผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์

บุคคลที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำการข่มขู่ผ่านทางอินเทอร์เน็ตนั้นอาจเป็นบุคคลธรรมดาทั่วไป หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงก็ได้ ผู้กระทำและผู้ตกเป็นเหยื่ออาจเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกันมาก่อน เช่น เป็นคู่รัก เป็นเพื่อนร่วมงาน เป็นนายจ้างลูกน้อง เป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกันมาก่อนก็ได้ หรืออาจไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยแต่มีการทะเลาะพิพาทกันในอินเทอร์เน็ตและเลยเถิดไปสู่การข่มขู่ก็ได้ แต่โดยหลักแล้วผู้ที่กระทำการข่มขู่จะเลือกบุคคลที่ต้องการข่มขู่เอาไว้โดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่มักเป็นผู้หญิง หรือเป็นบุคคลที่เริ่มใช้อินเทอร์เน็ตได้ไม่นาน หรือไม่เชี่ยวชาญในการใช้อินเทอร์เน็ตมากนัก หรือ

เป็นชนกลุ่มน้อยที่มีความแตกต่างจากผู้อื่นทางด้านเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ หรือศาสนา เป็นบุคคลในกลุ่มรักร่วมเพศ หรือบุคคลที่เป็นโรคเอดส์หรือผู้ป่วยหนัก หรือเป็นบุคคลที่ถูกรับมาเลี้ยง และในบางกรณีอาจเป็นนักการเมืองหรือกลุ่มบุคคลที่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษ

ผลกระทบต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อนั้นมีค่อนข้างหลากหลาย ได้แก่ เกิดความรู้สึกไร้ค่า วิตกกังวล วิตกกังวล ตระหนก ตกใจ รู้สึกว่าตนถูกข่มเหง รังแก สภาพจิตใจไม่ปกติ นอนไม่หลับ ผื่นร้ายบ่อยครั้ง เครียดมากกว่าปกติ รู้สึกหวาดระแวง ประสิทธิภาพในการทำงานลดต่ำลง อาจมีปัญหาในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น การดำเนินชีวิตประจำวันเปลี่ยนแปลงไป และถ้าการข่มขู่ได้เพิ่มระดับความร้ายแรงมาเป็นการกระทำตามที่ข่มขู่ไว้ ก็อาจเกิดอันตรายต่อร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สินของเหยื่อได้

การข่มขู่ผ่านทางอินเทอร์เน็ตนั้นถ้าพิจารณาโดยผิวเผินอาจมองว่าการข่มขู่ก่อเพียงความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ที่ได้รับการข่มขู่เท่านั้น ถ้าผู้ถูกข่มขู่หลีกเลี่ยงหรือไม่ใช้อินเทอร์เน็ตปัญหาดังกล่าวก็คงหมดไป แต่ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้งแล้วจะทราบว่า การโดนข่มขู่บ่อยครั้งอย่างต่อเนื่อง จะเกิดอันตรายต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของตน หรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดนั้นย่อมทำให้ผู้ถูกข่มขู่เกิดความหวาดกลัว หวาดระแวงว่าการข่มขู่ที่ตนอาจเกิดขึ้นจริงในวันใดวันหนึ่ง และการให้บุคคลผู้ถูกข่มขู่ปิดกั้นการสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อไม่ให้เกิดการข่มขู่ส่งมาถึงนั้นก็ไม่ใช่การแก้ปัญหา เพราะปัจจุบันนั้นชีวิตประจำวันของผู้คนส่วนใหญ่ล้วนพึ่งพาอินเทอร์เน็ตหรือการสื่อสารผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การติดต่อสื่อสาร การศึกษา ค้นคว้า หรือเพื่อความบันเทิง การไม่ให้บุคคลเข้าถึงสื่อต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการข่มขู่จากบุคคลเพียงหนึ่งคนจึงไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสม และถึงผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจะหลีกเลี่ยงการใช้อินเทอร์เน็ตก็ไม่ได้หมายความว่าปัญหาจะหมดไป เพราะผู้กระทำการข่มขู่อาจโกรธหรือเปลี่ยนจากการข่มขู่มาเป็นการกระทำตามที่ข่มขู่เลยก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมเกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเหยื่อ การมีกฎหมายมาดำเนินการกับการกระทำดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่สมควรอย่างยิ่ง

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว มีการบัญญัติเรื่องการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตให้เป็นความผิด โดยในปัจจุบันนี้มีมลรัฐหลายมลรัฐได้บัญญัติให้การข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตเป็นการกระทำความผิดทางอาญาแล้ว มลรัฐที่ได้มีการบัญญัติเรื่องดังกล่าวไว้ เช่น มลรัฐอิลลินอยส์ มลรัฐวอชิงตัน มลรัฐหลุยเซียนา มลรัฐมิสซิสซิปปี มลรัฐนอร์ทคาโรไลนา และมลรัฐโรดไอแลนด์ มลรัฐที่กล่าวมานั้นมีการบัญญัติเรื่องการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตไว้ต่างกันไปตามแต่ละมลรัฐ แต่โดยทั่วไปแล้วมีหลักที่คล้ายกัน กล่าวคือมีการบัญญัติถึงลักษณะอันเป็น

การกระทำความผิด คำจำกัดความของคำต่าง ๆ ความรับผิดเมื่อมีการกระทำซ้ำ หรือกระทำโดยมีเหตุฉกรรจ์ เหตุยกเว้นความรับผิด และกำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิด

การกระทำอันเข้าลักษณะของการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้แก่ การส่งอีเมลล์หรือการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีถ้อยคำข้อความในการข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลใดบุคคลหนึ่งของสมาชิกในครอบครัวของบุคคลนั้น การส่งอีเมลล์หรือการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ถึงบุคคลอื่นโดยรู้ว่าถ้อยคำนั้นเป็นเท็จเกี่ยวกับเรื่องการตาย การบาดเจ็บ การเจ็บป่วย การกระทำไม่เหมาะสมหรือการกระทำความผิดทางอาญาของบุคคลที่ได้รับการสื่อสารนั้น ๆ การสร้าง ส่งอีเมลล์หรือการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์จูงใจให้บุคคลอื่นกระทำการอันเป็นการละเมิดต่อกฎหมายโดยตรงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง การสร้างและดำเนินการเว็บไซต์ขึ้นมาเพื่อดำเนินการตามที่กล่าวมาข้างต้น การกระทำการดังกล่าวในลักษณะซ้ำๆ รวมถึงการรับรู้และยินยอมให้บุคคลใดก็ตามกระทำการตามที่กล่าวมาด้วย นอกจากนี้ยังมีการบัญญัติถึงกรณีที่มีการกระทำการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตซ้ำหลังจากมีการดำเนินคดีกับผู้กระทำไปแล้วครั้งหนึ่ง รวมถึงการบัญญัติถึงกรณีการข่มขู่โดยใช้ความรุนแรงด้วย กล่าวคือ ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย จะฆ่าในทันทีหรือในอนาคต ล่วงละเมิดทางเพศ หรือกักขังหน่วงเหนี่ยว และยังมีการบัญญัติถึงเหตุในการยกเว้นให้การกระทำที่สงบ ปราศจากความรุนแรง หรือไม่ได้เป็นการข่มขู่ โดยมีเจตนาเพื่อการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง หรือแพร่ข้อมูลที่ชอบด้วยกฎหมายแก่บุคคลอื่นไม่เป็นการกระทำความผิดตามด้วย ส่วนโทษที่กำหนดไว้นั้นก็สัมพันธ์กับการกระทำความผิดคือ ถ้ามีการกระทำอันเป็นการข่มขู่จะถือว่าเป็นความผิดอาญาไม่ร้ายแรง โทษก็จะเบา แต่ถ้าเมื่อใดมีการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกหรือมีกระทำโดยใช้ความรุนแรงก็จะถือว่าเป็นการกระทำความผิดอาญาร้ายแรง มีโทษจำคุก โทษปรับที่สูง หรือทั้งจำทั้งปรับ และนอกจากโทษแล้วยังมีมาตรการอื่น ๆ ที่สามารถนำมาปรับใช้กับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตด้วย อย่างเช่น การขอให้มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว การมีวิธีการเพื่อความปลอดภัย การประเมินสภาพทางจิตของผู้กระทำความผิด

ส่วนในประเทศไทยนั้นไม่ได้มีการบัญญัติเรื่องการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตเอาไว้โดยตรงจึงต้องนำกฎหมายอาญาของไทยที่มีอยู่มาปรับใช้กับการกระทำความผิดดังกล่าว ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 ที่บัญญัติให้ผู้ใดที่ทำให้ผู้อื่นเกิดความหวาดกลัว หรือความตกใจโดยการขู่ เชื้อ ผู้นั้นกระทำความผิด อย่างไรก็ดี มาตรา 392 เป็นเพียงความผิดลหุโทษเท่านั้น โทษตามมาตรานี้จึงค่อนข้างเบาคือระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การที่อัตราโทษไม่สูงพอย่อมไม่อาจยับยั้งผู้ที่คิดจะกระทำความผิดได้ และเนื่องจากเป็นความผิดลหุโทษจึงไม่ได้มีการบัญญัติถึงการกระทำโดยมีเหตุฉกรรจ์เอาไว้ นอกจากประมวล

กฎหมายอาญาแล้ว การข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตยังอาจเป็นการกระทำความผิดบางมาตราในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 อีกด้วย แต่เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ได้ออกมาโดยมีเจตนารมณ์ที่จะจัดการกับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตโดยตรงจึงไม่ครอบคลุมถึงการกระทำอันเป็นการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้ทั้งหมด จะใช้บังคับได้แต่เฉพาะที่เป็นการกระทำผ่านทางคอมพิวเตอร์และได้บัญญัติให้เป็นความผิดเท่านั้น ส่วนมาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ ของไทย อย่างเช่นวิธีการเพื่อความปลอดภัยนั้นอาจนำมาใช้กับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้เพียงวิธีการเรียกประกันทัณฑ์บน เพราะวิธีอื่นอย่างการกักกันหรือการห้ามเข้าเขตกำหนดนั้นไม่สามารถใช้กับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตที่ผู้กระทำไม่ต้องเข้าใกล้หรือประชิดตัวเหยื่อเพื่อที่จะกระทำการอันเป็นความผิดได้

จะเห็นได้ว่ากฎหมายอาญาของไทยและมาตรการอื่น ๆ ทางกฎหมายอาจนำมาปรับใช้กับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้ แต่ก็ยังคงไม่เพียงพอหรือเหมาะสมเท่าที่ควรซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถหยุดหรือยับยั้งการกระทำการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้ และถ้ากฎหมายหรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีอยู่ไม่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดได้ ผู้กระทำก็อาจเพิ่มความรุนแรงของการกระทำจนกระทั่งเกิดอันตรายต่อเหยื่อ เหยื่ออาจถูกทำร้ายร่างกายหรือถูกฆ่าได้ ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงกฎหมายหรือบัญญัติกฎหมายความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตขึ้นมาเพื่อให้เหมาะสมที่จะนำมาใช้บังคับกับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต และมีมาตรการอื่น ๆ ทางกฎหมายมาใช้ร่วมด้วยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้ความคุ้มครองแก่เหยื่อ

อาจมีการตั้งข้อสังเกตได้ว่าบทบัญญัติว่าด้วยการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตของสหรัฐอเมริกา นั้นก็ถือว่าเป็นความผิดอาญาที่ไม่ร้ายแรง โทษค่อนข้างเบา ประเทศไทยก็มีมาตรา 392 ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษที่สามารถดำเนินการเอาผิดกับผู้กระทำได้เช่นกัน แล้วเหตุใดจึงควรมีการบัญญัติความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตขึ้นมาเป็นการเฉพาะด้วยนั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่าแม้การกระทำการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตจะเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 392 แต่เมื่อมีการดำเนินคดีฟ้องร้องกันจนถึงที่สุดแล้ว ผู้กระทำความผิดอาจไม่ต้องรับโทษใด ๆ เลย เพราะมาตรา 392 เป็นความผิดลหุโทษ ซึ่งโดยมากแล้วผลของการฟ้องร้องมักเป็นการรอกการลงโทษหรืออย่างมากที่สุดก็แค่ปรับเท่านั้น เมื่อผู้กระทำความผิดทราบดังที่กล่าวมาย่อมไม่เกรงกลัวที่จะกระทำความผิดกฎหมาย กฎหมายที่มีอยู่จึงไม่สามารถยับยั้งผู้กระทำผิดได้เลย และผู้กระทำความผิดอาจก่อเหตุซ้ำหลาย ๆ ครั้ง หรือเพิ่มระดับความรุนแรงขึ้นเพราะไม่พอใจที่ถูกดำเนินการจนเป็นการทำร้ายร่างกาย ชีวิตของเหยื่อได้ ในกรณีเช่นนี้อาจมองต่อไปได้อีกว่ามีบทบัญญัติที่จะเอาผิดกับการกระทำอันเป็นการทำร้าย หรือฆ่าผู้อื่นอยู่แล้ว จะต้องบัญญัติกฎหมายเพิ่มขึ้นอีกทำไม ผู้เขียน

เห็นว่า ร่างกายและชีวิตของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งสำคัญ การมีบทบัญญัติที่สามารถป้องปรามบุคคลไม่ให้กระทำความผิดได้ ย่อมดีกว่าปล่อยให้มีการกระทำความผิดเกิดความเสียหายแล้วค่อยดำเนินการเอาผิดกับผู้กระทำ การมีบทบัญญัติห้ามมิให้มีการกระทำจึงย่อมดีกว่า แม้จะเป็นเพียงความผิดลหุโทษ แต่ก็สามารถกำหนดให้การกระทำความผิดซ้ำ หรือกระทำโดยรู้ว่าจะใช้ความรุนแรงเป็นการกระทำความผิดอาญาที่มีโทษหนักกว่าลหุโทษได้ เพื่อป้องปรามบุคคลมิให้คิดที่จะกระทำการดังกล่าวตั้งแต่แรก กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาก็เป็นเช่นเดียวกัน กล่าวคือแม้จะบัญญัติให้การกระทำการช่มชู้ทางอินเทอร์เน็ตเป็นความผิดอาญาไม่ร้ายแรง เช่นเดียวกับความผิดลหุโทษของประเทศไทย แต่ก็ได้บัญญัติว่าถ้ามีการกระทำซ้ำ หรือกระทำโดยใช้ความรุนแรงก็จะถือว่าเป็นการกระทำความผิดอาญาร้ายแรง โทษที่ผู้กระทำจะได้รับก็เพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้การบัญญัติกฎหมายให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันที่ชีวิตของผู้คนล้วนพึ่งพาเทคโนโลยีไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่งก็เป็นเรื่องที่เหมาะสมและจำเป็น เพราะเมื่อสภาพสังคมและวิถีชีวิตของผู้คนเปลี่ยนแปลงไปกฎหมายย่อมต้องปรับให้มีความเหมาะสมใช้ได้จริงเพื่อให้กฎหมายนั้นมีสภาพบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องการช่มชู้ทางอินเทอร์เน็ตนั้นทำให้ทราบว่าการช่มชู้ทางอินเทอร์เน็ตนั้นหมายถึงการกระทำอันเป็นการช่มชู้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยมีจุดประสงค์ที่จะทำให้ผู้ถูกช่มชู้เกิดความหวาดกลัว ตระหนก ตกใจ โดยการช่มชู้นั้นจะกระทำผ่านทางอินเทอร์เน็ต การช่มชู้นั้นแม้จะยังมิได้มีการลงมือกระทำการตามที่ช่มชู้จนก่อให้เกิดผลร้ายหรือความเสียหายแก่ผู้ที่ถูกช่มชู้ก็ตาม แต่เมื่อโดนช่มชู้ว่าจะทำอันตรายต่อร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สิน หรือเชื่อว่าจะมีการกระทำการใดตามที่ได้ช่มชู้ไว้ ผู้ถูกช่มชู้ย่อมเกิดความหวาดกลัว รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน จนส่งผลกระทบต่อจิตใจ ร่างกาย และการดำเนินชีวิตได้ ตัวอย่างเช่น ผู้ถูกช่มชู้รู้สึกหวาดกลัว หวาดระแวง วิตกกังวล นอนไม่หลับ เครียด รับประทานอาหารไม่ลง น้ำหนักลด ประสิทธิภาพในการทำงานลดต่ำลง หรือหวาดกลัวจนต้องเปลี่ยนแปลงสถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของตน เป็นต้น ผลกระทบที่กล่าวมานั้นย่อมก่อให้เกิดผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์แก่เหยื่อเป็นอันมาก การดำเนินการเอาผิดและลงโทษผู้ที่กระทำอย่างเหมาะสมจึงเป็นสิ่งที่สมควร อย่างไรก็ตามก็ดี กฎหมายอาญาของไทยในปัจจุบันนั้นบทบัญญัติที่อาจนำมาปรับใช้กับการช่มชู้ทางอินเทอร์เน็ตได้นั้น มีเพียงมาตรา 392 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัว หรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” มาตรา 392 เป็นเพียงความผิดหลู่โทษโทษที่กำหนดไว้จึงไม่รุนแรงพอที่จะป้องปรามหรือยับยั้งมิให้มีการกระทำความผิดหรือทำให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกเข็ดหลาบ ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรมีการบัญญัติความผิดเรื่องการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตเอาไว้โดยเฉพาะเป็นมาตราหนึ่งในประมวลกฎหมายอาญา

1. การบัญญัติกฎหมายความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตนั้น ควรบัญญัติกำหนดไว้ดังนี้ คือ

1.1 ในส่วนขององค์ประกอบภายนอกที่เป็นเรื่องของการกระทำนั้นไม่จำเป็นต้องกำหนดลักษณะของการกระทำไว้อย่างเจาะจง เพราะลักษณะของการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตนั้นมีหลากหลายวิธีจึงควรบัญญัติว่าเป็นการกระทำใด ๆ อันเป็นการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

1.2 ในส่วนขององค์ประกอบภายใน คือ เจตนาที่จะทำให้อันให้เกิดความหวาดกลัว

1.3 ควรมีการบัญญัติกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตให้มีอัตราโทษที่สัมพันธ์กับความร้ายแรงและผลของการข่มขู่ นั้น กล่าวคือถ้าเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกโทษที่กำหนดอาจไม่สูงมากนัก แต่ถ้ามีการกระทำความผิดซ้ำ หรือขู่ว่าจะใช้ความรุนแรง โทษที่กำหนดก็ต้องสูงขึ้น และในกรณีที่ผู้ถูกข่มขู่ได้รับผลกระทบต่อจิตใจอย่างร้ายแรงโทษที่กำหนดก็ต้องสูงขึ้นเช่นกัน

1.4 ควรบัญญัติเอาผิดกับผู้รับรู้สนับสนุนและยินยอมให้มีการใช้อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอยู่ในความควบคุมของตนเอื้อให้การกระทำความผิดด้วย

2. วิธีการเพื่อความปลอดภัยที่สามารถนำมาปรับใช้กับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้ ได้แก่ การคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล การห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง และการเรียกประกันทัณฑ์บน อย่างไรก็ตาม วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามที่กล่าวมายังมีข้อจำกัดอยู่ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำ ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรมีการบัญญัติวิธีการเพื่อความปลอดภัยเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะได้นำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้ป้องกันหรือยับยั้งการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยควรบัญญัติวิธีการเพื่อความปลอดภัยเพิ่มดังนี้

“เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษผู้ใด หรือพิพากษาว่ามีความผิดแต่รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษบุคคลใด ถ้าศาลเห็นว่าบุคคลนั้นน่าจะไปกระทำการอันเป็นการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตซ้ำอีก ศาลจะกำหนดในคำพิพากษาว่าบุคคลนั้นจะต้องไม่ใช้คอมพิวเตอร์อีกเป็นเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันพ้นโทษหรือวันปล่อยตัวเพราะรอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษก็ได้

บุคคลที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่ศาลกำหนด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”